

Sygn. akt II A Ka 70/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2020r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Leszczyńska-Furtak Sędziowie Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys

Sądu Okręgowego (del.) Izabela Szumniak

Protokolant Adriana Hyjek

przy udziale Prokuratora Ewy Domagalskiej-Szulewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2020r. sprawy:

1. I. K. urodzonej (...) w W., córki Z. i M.,

2. J. K. (1) urodzonego (...) w P., syna J. i B.

3. B. M. urodzonej (...) w W., córki Z. i K.

oskarżonych z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i in. kk

4. M. N. (1) urodzonej (...) w W., córki M. i B.

oskarżonej z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

5. M. O. urodzonej (...) w W., córki J. i M.

oskarżonej z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych J. K. (1) i M. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 października 2019r. sygn. akt XVIII K 89/18

I. wyrok w części zaskarżonej zmienia w ten sposób, że:

1. wobec oskarżonego J. K. (1) w zakresie każdego z czynów przypisanych w pkt od 2.3 do 2.7 ustala, że przedłożenie opisanych tam dokumentów stanowiło wprowadzenie w błąd pracowników banków - G. (...) Bank co do czynu przypisanego w pkt 2.3 i Banku Spółdzielczego w P. co do pozostałych czynów a oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem te podmioty w wysokości kwot ujętych w umowach kredytowych, kwalifikację prawną każdego z czynów uzupełnia o art. 286 § 1 kk, a za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 2.7 przyjmuje art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk,

2. wobec oskarżonej B. M.:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i warunkowym zawieszeniu jej wykonania zawarte w pkt. 3.7 i 3.8,

- w zakresie każdego z czynów przypisanych w pkt od 3.2 do 3.4 ustala, że przedłożenie opisanych tam dokumentów stanowiło wprowadzenie w błąd pracowników banków a oskarżona doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem te podmioty w wysokości kwot ujętych w umowach kredytowych co do czynów z pkt. 3.2 i 3.3 i umowie pożyczki co do czynu z pkt. 3.4 i za podstawę skazania oskarżonej za każdy z tych czynów, przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015r, przyjmuje art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk i ustalając, że czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 91 § 1 kk wymierza oskarżonej karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk i art. 91 § 1 kk karę grzywny w wymiarze 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł,

- za czyn przypisany oskarżonej w pkt. 3.6 wyroku zakwalifikowany z art. 297 § 1 kk i art. 4 § 1 kk, przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015r., na podstawie art. 297 § 1 kk wymierza oskarżonej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

3. wobec oskarżonej M. O. ustala, że przedkładając opisane w zarzucie dokumenty wprowadziła w błąd pracownika banku (...) z siedzibą w W. i doprowadziła ten bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie ujętej w umowie pożyczki i przyjmując, że w ten sposób zrealizowała znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za podstawę wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk,

II. wyrok w pozostałej części zaskarżonej wobec oskarżonych J. K. (1) i B. M. oraz wobec oskarżonych M. O., I. K. i M. N. (1) - utrzymuje w mocy,

III. wobec oskarżonej B. M., przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny z 6 czerwca 1997r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30.06.2015r., na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk, łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. 3.5 zaskarżonego wyroku oraz powyżej i wymierza karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. N. (1) kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów obrony w postępowaniu apelacyjnym,

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa z tytułu kosztów sądowych postępowania apelacyjnego:

- od oskarżonego J. K. (1) kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) zł, w tym kwotę 400 (czterysta) zł opłaty,

- od oskarżonej M. O. kwotę 700 (siedemset) zł, w tym kwotę 680 (sześćset osiemdziesiąt) zł opłaty,

VI. zwalnia oskarżoną B. M. od ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego,

VII. koszty postępowania apelacyjnego wobec oskarżonych I. K. i M. N. (1) ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE

<i>w trybie art. 457 § 2 kpk w zw. z art. 423 § 1a kpk wobec oskarżonych I. K. i M. N. (1)</i>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	<i>II AKa 70/20</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 2 października 2019r.
w sprawie XVIII K 89/18**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----		

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	Obraza przepisów postępowania – art. 168a kpk i art. 170 pkt 1 kpk – poprzez uznanie, że materiał dowodowy z kontroli operacyjnej nie może podlegać ujawnieniu w niniejszej sprawie jako niedopuszczalny z mocy ustawy, co miało wpływ na treść orzeczenia, bowiem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>doprowadziło do wykluczenia istotnego dowodu co nie pozwoliło Sądowi na prawidłową ocenę dowodów w postaci depozycji M. W., J. K. (2), E. G., I. K. i M. N. (1) a w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia przez Sąd meriti, że oskarżone M. N. (1) i I. K. nie dopuściły się zarzuconych im czynów.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy nie uchybił przywołanym w zarzucie przepisom prawa procesowego uznając za niedopuszczalne wykorzystanie w rozpoznawanej sprawie materiałów uzyskanych z kontroli operacyjnej. W postanowieniu oddalającym wniosek prokuratora w tym przedmiocie wydanym na rozprawie w dniu 12 lutego 2019r. odwołując się do regulacji przepisów prawa procesowego a także art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Sąd prawidłowo uzasadnił swoje stanowisko a skarżący nie przedstawił argumentów, które jego słuszność mogłyby chociaż podważyć (k. 4663, 4675-4678, t. XXIV).</p> <p>Sąd Okręgowy trafnie wskazał, że w rozpoznawanej sprawie nie znajduje zastosowania art. 168b kpk i tej oceny skarżący nie kwestionuje. Podzielając zatem argumentację zawartą w przywołanym postanowieniu, jedynie dla porządku powtórzyć należy za Sądem Okręgowym, że kontrola operacyjna, której dotyczył wniosek dowodowy prokuratora,</p>		

została zarządzona w 2013r. wobec innej osoby, aniżeli oskarżeni. Obowiązujące wówczas przepisy jednoznacznie regulowały warunki wykorzystania tak pozyskanych materiałów wobec osoby innej niż ta, w stosunku do której kontrola była stosowana. Zgodnie z art. 15 lit. c do e ustawy o policji w jej brzmieniu z 2013r, jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo popełnionego przez inną osobę, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzekął postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 3, na wniosek prokuratora (art. 15c ustawy). Wniosek taki prokurator kierował do sądu nie później niż w ciągu miesiąca od dnia otrzymania materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej, przekazanych mu przez organ Policji niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 miesięcy od dnia zakończenia kontroli (art. 15d ustawy). Sąd zobligowany był do wydania postanowienia w tym przedmiocie w terminie 14 dni od złożenia wniosku (art. 15e). Poza sporem pozostaje okoliczność, że w rozpoznawanej sprawie, w zakresie określonym w ustawie terminie, prokurator zgody takiej, określanej jako następcza, nie tylko nie uzyskał, ale nawet o takową nie występował. Przywołane terminy miały charakter nieprzywracalny (prekluzyjny) co powoduje, że wskutek własnego zaniechania prokurator już na etapie śledztwa bezpowrotnie

utracił możliwość wykorzystania wskazanych materiałów w postępowaniu przeciwko oskarżonym, w szczególności tym,

co do których aktualnie sformułował zarzut apelacyjny. Nie negując zatem okoliczności, że sam materiał z kontroli operacyjnej został pozyskany zgodnie z prawem, bo w trakcie kontroli legalnie prowadzonej wobec innej osoby, to jednak nie może on być wykorzystany w procesie przeciwko oskarżonym skoro nie spełnia podstawowego warunku, z którym ustawa wiązała możliwość jego dowodowego wykorzystania w procesie prowadzonym wobec innych osób aniżeli ta, co do której kontrolę zarządzono. Skutku tego, co słusznie wskazał Sąd Okręgowy, nie niweluje regulacja art. 168b kpk. Przepis ten został wprowadzony ustawą z dnia 11 marca 2016r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2016.437), która weszła w życie z dniem 16 kwietnia 2016r. a zatem znacznie po terminach, z upływem których prokurator bezpowrotnie utracił możliwość wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej w postępowaniu przeciwko oskarżonym. Niezależnie zatem od szeroko analizowanego w orzecznictwie jak i doktrynie zagadnienia przepisów intertemporalnych przywołanej ustawy, stwierdzić należy, że skoro prokurator w czasie stosowania kontroli operacyjnej nie wystąpił z wnioskiem o zgodę następczą, to wprowadzony po kilku latach art. 168b kpk skutków tego zaniechania konwalidować nie może. Sąd Apelacyjny w pełni podziela wyczerpującą argumentację w tym zakresie zawartą w szeregu już

orzeczeń Sądu Najwyższego, a w szczególności postanowieniach z 22 maja 2019r. w sprawie I KZP 2/19 i z 26 czerwca 2019r. IV KK 328/18. Powtórzyć jedynie wypada za Sądem Najwyższym, że w demokratycznym państwie prawnym (art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) nie może być akceptowana kłóca się z zasadami rzetelnego procesu praktyka organów procesowych, która nie respektowałaby zaistniałych w trakcie postępowania karnego zdarzeń, z założenia nieodwracalnych, rodzących skutki pozytywne dla oskarżonego. Słuszne jest zatem stanowisko Sądu Okręgowego, który rozstrzygał przed datami przywołanych postanowień Sądu Najwyższego, że wprowadzenie do postępowania karnego jako dowodów materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, uwarunkowane jest spełnieniem wymogów obowiązujących w czasie, w którym kontrola była realizowana. Zagadnienie to nie wymaga szerszej argumentacji, skoro nawet skarżący nie kwestionuje stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie wykładni art. 168b kpk.

Nie można zgodzić się z prokuratorem, gdy możliwości wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej w rozpoznawanej sprawie, a więc w szczególności wobec

oskarżonych I. K. i M. N. (1), upatruje w treści art. 168a kpk a do tego sprowadza się zarzut apelacji. Przepis ten stanowi o braku możliwości uznania dowodu za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, o

którym mowa w art. 1 § 1 Kodeksu karnego, chyba, że dowód został uzyskany w związku z pełnieniem przez funkcjonariusza publicznego obowiązków służbowych, w wyniku: zabójstwa, umyślnego spowodowania uszczerbku na zdrowiu lub pozbawienia wolności.

Prokurator pomija jednak, że przepisy ustawy o policji w zakresie, w jakim formułują warunki do wykorzystania procesowego określonych danych uzyskanych z kontroli operacyjnej mają charakter przepisów materialnych (Kodeks postępowania karnego pod red. R. Stefańskiego i S. Zabłockiego, t. II, Warszawa 2019, teza 3 do art. 168a kpk). Sąd Okręgowy, choć w innym kontekście, to prawidłowo zatem wskazał, że czynności dotyczące kontroli operacyjnej nie są czynnościami procesowymi. Stanowisko takie aktualnie znajduje wsparcie także w orzecznictwie, w tym wskazanym wyżej postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 czerwca 2019r. w sprawie IV KK 328/18. Odwołując się do tegoż samego postanowienia skarżący nie dostrzega zatem, że podważa ono pogląd prezentowany w apelacji. W konsekwencji, skoro przepis art. 168a kpk dopuszcza możliwość wykorzystania dowodu uzyskanego z naruszeniem przepisów postępowania a określone w ustawie o policji warunki wykorzystania procesowego danych z kontroli operacyjnej mają charakter materialny, to powyższe wyklucza możliwość wprowadzenia do procesu materiałów uzyskanych z naruszeniem takich przepisów na przywołanej podstawie.

Niezależnie od powyższego, trudno nie poddać krytyce także tej argumentacji apelacji, która

znalazła się na jej 25 stronie. Skarżący przywołuje tam fragment uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego w sprawie IV KK 328/18 w tej części, w jakiej Sąd Najwyższy odwołując się wprost do realiów rozpoznawanej wówczas sprawy, wskazał na regulację art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak i poglądy przedstawicieli doktryny, z których wynika, co do zasady, że to do ustawodawcy krajowego należy kształtowanie reguł prawa dowodowego, w tym dopuszczalność dowodów i określenie zakazów dowodowych. Podnosząc kompetencję Trybunału do oceny, czy proces jako całość był rzetelny, a zatem, czy może być tak oceniany także

wówczas, gdy sąd orzekał na podstawie nielegalnego dowodu, prokurator wskazuje, że sytuacja taka nie zachodzi w rozpoznawanej sprawie skoro poza materiałem z kontroli operacyjnej, I. K. i M. N. (1) obciążają także inne dowody. To, zdaniem prokuratora, świadczy o tym, że materiał z kontroli operacyjnej nie jest ani jedynym, ani zasadniczym dowodem obciążającym. Formułując taki wniosek prokurator popada jednak w sprzeczność, co wprost wynika z samej apelacji, skoro jej zarzut skarżący ogranicza do braku kompletności podstawy rozstrzygnięcia, nie zaś wadliwej oceny tych dowodów, które dla Sądu Okręgowego stanowiły podstawę wyrokowania. W apelacji prokurator nie zawarł zarzutu obrazy art. 7 kpk, nie kwestionuje tym samym tych ocen i ustaleń, które poczynił Sąd Okręgowy, wywodzi

natomiast, że byłyby one inne, gdyby Sąd uwzględnił materiały z kontroli operacyjnej. W efekcie stwierdzić należy, że to sam zakres apelacji oskarżyciela wyklucza możliwość przyjęcia, by stan dowodowy rozpoznawanej sprawy kształtował się inaczej, aniżeli ten, który był przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w przywołanym w apelacji postanowieniu. Prokurator wskazuje, że to wprowadzenie do procesu materiałów z kontroli operacyjnej doprowadziłoby (precyzując – mogłoby doprowadzić) do wydania rozstrzygnięcia innej treści, aniżeli zaskarżone. Nie sposób inaczej interpretować oceny skarżącego wyrażonej w stwierdzeniu, że dowód pozyskany w trakcie kontroli operacyjnej pozwala natomiast na prawidłową ocenę wypowiedzi wskazanych powyżej osobowych źródeł dowodowych (str. 25 apelacji). W konsekwencji, sam oskarżyciel przyznaje, że to dopiero materiały z kontroli operacyjnej mogłyby stanowić podstawę do dokonania innej oceny dowodów osobowych, aniżeli ta dokonana przez Sąd. Tym samym, prokurator dostrzega istotną, zasadniczą wręcz rangę materiałów z kontroli operacyjnej, skoro ich wprowadzenie do procesu skutkowałoby innym jego zakończeniem – skazaniem. W takich warunkach, nie do obrony jest pogląd, że wobec kompleksowej analizy materiału dowodowego sprawy, samo wykorzystanie materiałów z kontroli operacyjnej pozostaje obojętne dla oceny rzetelności procesu w oparciu o przywołane wyżej kryterium ich znaczenia dla czynionych w sprawie ustaleń. Jest to tym bardziej istotne, gdy uwzględnić, że okoliczności wynikające z materiałów z

kontroli operacyjnej stanowiłyby ewentualną podstawę do czynienia ustaleń dla oskarżonych wyłącznie niekorzystnych.

Stwierdzić zatem należy, że argumentacja apelacji nie dość, że pozbawiona racji, to nadto jest wewnętrznie sprzeczna skoro skarżący uzasadnia ją stanowiskiem Sądu Najwyższego, które wnioskowi prokuratora wprost przeczy.

Uwzględniając powyższe okoliczności, apelacja prokuratora w części, w jakiej dotyczy oskarżonych M. N. (1) i I. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Sąd Okręgowy słusznie uznał, że materiały z kontroli operacyjnej zawnioskowane przez prokuratora do wprowadzenia w poczet materiału dowodowego, wobec braku ich objęcia zgodą następczą sądu, nie mogą być wykorzystane w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko przywołanym osobom.

Rzetelny proces to taki, w którym rekonstrukcja faktów odzwierciedlonych w ustaleniach stanowiących podstawę wyroku opiera się na prawidłowej ocenie materiałów uzyskanych zgodnie z prawem, bo tylko takie mogą stanowić dowód w procesie karnym. Prawda w każdej sferze życia jest istotną wartością, jednak w procesie karnym nie ma charakteru absolutnego, chociażby wobec istnienia zakazów dowodowych. Cele postępowania karnego ujęte w art. 2 kpk zasadniczo zostały określone jego efektami, jednak te muszą być realizowane z poszanowaniem wszystkich reguł ustalonych w przepisach. W konsekwencji samo to, że – jak wskazano w apelacji – materiały z kontroli operacyjnej obiektywnie

istnieją, nie stanowi o możliwości ich wprowadzenia do procesu, skoro wprost wykluczają to przepisy.	
Wniosek	
Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Rozstrzygnięcia o uniewinnieniach oskarżonych I. K. i M. N. (1) – pkt 1 i 4 wyroku.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutu apelacji.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. <i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
VII	Koszty postępowania apelacyjnego wobec oskarżonych I. K. i M. N. (2) ponosi Skarb Państwa – art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk.

7. <i>PODPIS</i>
Ewa Leszczyńska-Furtak Ewa Gregajtys Izabela Szumniak